

To ale Bulík nějak nepobral. Už se totiž vrhl po bříše do hlubokého sněhu a sklouzával dolů ze strmého svahu směrem k zamrzlému potoku.

„Bulíku!“ volala Líza a brodila se za ním. „Dolů k potoku chodit nesmíme!“

Mezitím už byl Bulík na nohou a vítězoslavně ukazoval na něco ve sněhu.

„Co je to?“ zeptala se Líza a popošla blíž.

„Stopy,“ odpověděl jí Bulík. „Stopy chodidel.“

A Líza opravdu ve sněhu spatřila hluboké stopy chodidel. Vedly dál až na led, který byl pokryt jen tenkou vrstvou sněhu.

„Někdo prostě přešel potok,“ pronesla Líza. „A co má být?“

„Podívej se ale na ty stopy,“ vybídl ji Bulík. „Zvířecí nejsou. Souhlas?“

Líza si v hlavě promítla všechny zvířecí stopy, které kdy v hodinách přírodopisu viděla. Tlapky, drápy, vraní stopy. Tyhle se ale žádným z nich nepodobaly. Takže souhlasně přikývla.

„A nejsou to ani stopy bot nebo holínek,“ pokračoval Bulík. „To je mi záhada...“

Ťapkal po stopách až na led.

„Počkej!“ vyjekla Líza. „Co když pod tebou ten led...“

Bulík ji ale neposlouchal. Když došel v pořádku na druhou stranu, otočil se: „Tak jdeš, nebo ne?“

„Tebe sice led unesl, ale pro mě může být příliš tenký,“ šeptala Líza, která se strachovala, aby je nezahlédla ze školního dvorku paní Strobeová.

„Co?“ zakřičel Bulík.

Líza ukázala na led.

Bulík si ukázal prstem na hlavu. „Zapoj trochu ten svůj burákový mozeček! Podívej se na ty stopy! To, co tudy prošlo, je mnohem větší než já a ty dohromady!“

Líza nesnášela, když Bulík předstíral, že je chytřejší než ona. Dvakrát si zlostně dupla do sněhu. Myslela na to, co asi řekne tatínek velitel nebo – ještě hůře – maminka velitelová, až dojde domů s poznámkou od paní učitelky Strobeové. Tohle si rozhodně nepřeje.

A stejně přes led přešla. Tak to prostě chodí, když máte tu smůlu, že vaším nejlepším kamarádem je čistě náhodou klučina jako Bulík.

Stopy vedly ve velkém kruhu Lískovým lesem, což byl vlastně jen nepatrný hlouček přívětivě vyhlížejících stromků, přes Lískový most, zpět na školní dvorek a po schodech nahoru do tělocvičny. Otevřeli dveře a vešli dovnitř.

„Hele,“ ukázal Bulík na mokré otisky na podlaze. Ovšem jak postupně procházeli chodbou a šatnami, stávaly se otisky stále méně zřetelnými. Když nakonec stanuli v prázdné tělocvičně, zmizely dočista i jejich poslední zbytky.

„Tady už to mělo suché nohy,“ poznamenal Bulík a čenichal kolem sebe.

„A co jako myslíš tím *to*?“ zeptala se Líza a zadívala se na prapor školního orchestru, který stál opřený o zeď za žíněnkami a starým gymnastickým koněm. Orchester, v němž Líza s Bulíkem hráli, tady mívá zkoušky. Prapor měl modrou barvu a jméno orchestru do něj bylo vyšito zlatými písmeny: DÖLGENSKÝ SKOLNÍ ORCHESTR.

Bulík se vydal opět k východu a Líza pádila za ním. Neboť přestože byla chytré a odvážné děvče, které v žádném případě nevěří na strašidla, obluďy a jiné bludy (pche! a kdo by jako v deseti letech

na něco takového věřil, běželo jí hlavou), nechtěla tu zůstat sama. Bylo tam uvnitř totiž něco, z čeho se jí ježily chloupky na krku, něco, co tak úplně nesedělo a díky čemuž si připadala jako v nějakém snu.

Před sněhovou závějí na školním dvorku stála ředitelka školy a hlasitě se dožadovala, aby jí někdo sdělil, kdože to panu Galvaniovi přišel zadek kalhot k sedátku od židle. Bulík a Líza stáli úplně nahoře na schodech do tělocvičny a pozorovali děti vrha-

ající vyděšené pohledy nejprve na ředitelku a pak na Trulse a Tryma, kteří se o sebe opírali rameny a se zkříženými rukama vrhali nazpět své varovné pohledy.

„Na Trulse a Tryma si nikdy nikdo žalovat netroufne,“ posteskla si Líza.

„Paní Strobeová bude mít asi pravdu,“ přidal se Bulík. „Většina lidí si chce pěkně v poklidu dělat to své, aniž by je ostatní příliš otravovali.“

Vtom zazvonilo na hodinu. Anebo na přestávku. Líza měla každopádně jasno v jedné věci. Tenhle den začínal být hodně podivný.

A ještě podivnějším se stal v poslední vyučovací hodině, kdy Líze došlo, co jí v tělocvičně nesedělo. Ta myšlenka ji udeřila do hlavy jako jedna ze sněhových koulí, které po ní vždycky házeli Truls a Trym. Prapor školního orchestru! Prapor se zlatě vyšívaným názvem, který už viděla nejmíň stokrát. DØLGENSKÝ ŠKOLNÍ ORCHESTR. Potíž je v tom, že na praporu, který ráno spatřili v tělocvičně, bylo napsáno DØLGENSKÝ SKOLNÍ ORCHESTR. Chyběl tam háček nad písmenem S. Líze přeběhl mráz po zádech. Jak je to možné?

Zazvonilo na konec vyučování a Líza s sebou odvedla Bulíka do prázdné tělocvičny, kde si teď prohlíželi starý prapor školního orchestru. Bulík s obtížemi hláskoval nápis:

„D-Ø-L-G-E-N-S-K-Ý Š-K-O-L-N-Í O-R-CH-E-S-T-R.“

„Předtím tam ale ten háček chyběl!“ trvala Líza na svém celá rozhozená. „No namouduši!“

Bulík přiložil konečky prstů k sobě a obrátil se k ní: „Milá zlatá, doktor Proktor by možná mohl vynaleznout něco na tlumení výplodů tvé fantazie.“

„To nejsou žádné výplody fantazie!“ křičela Líza zoufale.

Bulík ji přátelsky poklepal po zádech. „Sem si dělal prču. Víš, Lízo, v čem se my dva lišíme?“

„Nevím. Nebo vlastně jo. Skoro ve všem.“

„Lišíme se, drahá Lízo, v tom, že jakožto tvůj kamarád vždy slepě věřím všemu, co mi říkáš.“

„To proto,“ pokračovala Líza, „že já na rozdíl o tebe vždycky mluvím pravdu.“

Bulík si zamyšleně prohlížel prapor. „Myslím, že je načase, abychom se poradili s našimi kamarády.“

„Bulíku, my žádné *kamarády* nemáme. Kromě nás máme ještě jednoho!“

„Podle mě už to zní jako pěkná partička kamarádů,“ prohlásil Bulík a zkoušel si pískat tón z prvního oddílu skladby *Starý lovecký pochod*. A Líza neodolala a přidala se k němu pískáním svého klarinetového partu.

A za hudebního doprovodu *Starého loveckého pochodu* odpochovali ze školy do Dělové ulice, kolem Lízina červeného domku, kolem Bulíkova žlutého domku hned naproti, až do toho prapodivného modrého pokřiveného domku, který se krčil úplně na konci ulice, téměř schovaný pod sněhovými závěsemi, a ve kterém bydlel jejich jediný kamarád. Přebrodili se sněhem okolo holé hrušně a zakleпали na dveře, poněvadž zvonek byl ještě stále pokažený.

„Doktore Proktore!“ volal Bulík. „Otevřete!“